

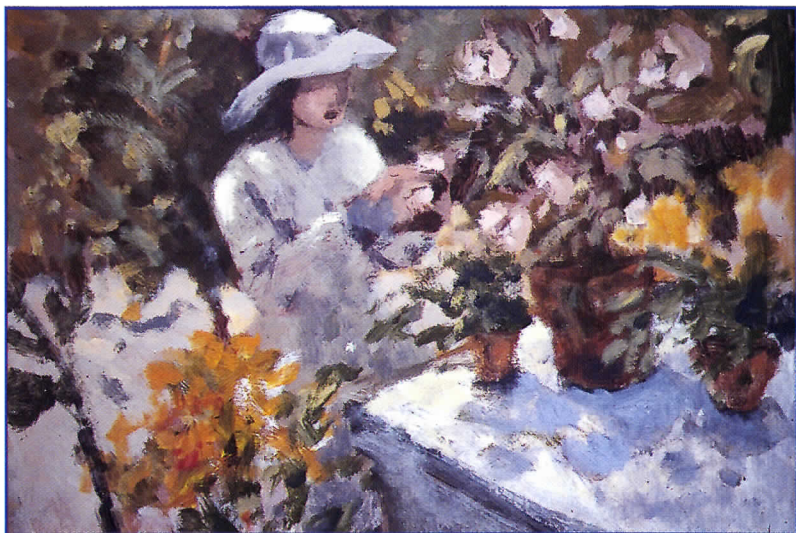
Selim PALMGREN

8.553760 FIN

Pianoteoksia • Musik för piano • Piano Music

Risto Lauriala, Piano

Selim PALMGREN

Pianoteoksia

Risto Lauriala, piano

Kielikäytäntö teosten nimien osalta vaihtelee eri lähteestä riippuen. Tästä syystä levykannen tiedot poikkeavat jonkin verran esittelytekstien tiedoista.

Selim Palmgren (1878-1951) oli Sibeliuksen jälkeen ensimmäinen kansainväliseen maineeseen kivunnut suomalaissäveltäjä. Kuuluisaksi säveltäjän tekivät viisi pianokonserttoa, joista varsinkin toista, *Virtaa*, esiteltään nykyisinkin ahkerasti. Myös pianistiset pienoiskuvat ovat säilyneet suomalaisyleisön rikkaana aarreaitana.

Palmgren esiintyi runsaasti ulkomailla, mutta esimerkiksi viisi vuotta Eastman Rochesterin musiikkikoulun sävellyksen professorina 1921-26 eivät vaikuttaneet hänen musiikkinsa kodikkaasti kansalliseen henkeen. Palmgrenin musiikin lähtökohdista on lyyrinen kuvailukyky, jonka taustalla häälyvät yhtä hyvin myöhäisromantit, impressionistit kuin uusranskalainen koulukin.

Sibelius oli Palmgrenille luonnollisesti suuri esikuva, mutta hän hakeutui mieluiten pianomusiikin ja suomenkielisen laulun pariin, joiden ylle Sibeliuksen varjo ei langennut niin pitkään. Palmgrenin pianistiset taidot priytyivät Lisztin koulukunnasta: hänen opettajiaan olivat mm. Lisztin oppilas Conrad Ansoerge sekä Ferruccio Busoni.

Palmgrenin pianosävellysten taustalla on toisaalla romanttinen pianotaituruus ja toisaalla runolliset härrät. Pohjoinen luonto oli säveltäjälle loputon inspiraationlähde ja monet pienistä pianokappaleista tarkkailevat vuodenaikojen vaihtelua, lumentuloa tai vesisadetta.

Varhainen *Sonette Op.4* (1900) paljastaa nuoren "Pohjolan Chopinin" kimmeltävän virtuositektin

luojana, vaikka pääpaino on poeettisessa herkkävireisyydessä. Chopinin esimerkki kaikuu myös *preludeissa Op.17*, jotka Palmgren on edeltäjänsä tavoin jäsentänyt kahdenkymmenen neljän sävelajeittain etenevän pienoiskuvan sarjaksi.

Kuuhuva *Meri (Allegro feroce)* on Palmgrenin tunnetuimpia numeroita, vaatimattomammassa *Duossa* puolestaan kaksi sävelmää liittyy toisiinsa kuin muistellen yhdessä menneitä aikoja. Kokoelman viimeisessä preludissa, *Sodassa*, Palmgren maalaa sankarillisia näkyjä taistelutantereilta. Preludit valmistuivat vuonna 1907, ennen I maailmansotaa, joka varmaan raadollisti näkemyksiä sotilaskunniasta.

Seitsenosainen *Kevät Op.27* (1907) on Palmgrenin tuotannon vahvimpia luomuksia. Kevät, muutoksen ja toiveiden aika, oli säveltäjälle läheinen ja hän palasi siihen monissa teoksissaan.

Empivän *Preludin* täyttää onnellinen odotuksen tunne ja taidokkaat harmoniset käänteet. *Hyljätyin laulu* soi puolestaan karuun ja yksinkertaisen äänenpainoin surullista tarinaa. *Sudenkorento* on taas väreilevää liikettä kihisevä impressionistinen muotokuva kimaltavasta hyönteisestä. Kevään taika tiivistyy hienosti aavistelevaan *Toukokuun yöhön*, johon Palmgren on utjuttanut kuin huomaamatta moderneja tehokeinoja.

Leikkitelevä *Tanssi-intermezzo* tuo Kevät-opukseen salonkimusiikin sävyjä, joita Palmgren maailmanmiehen tavoin osasi liittää vakaviinkin teoksiinsa. Sama rentous kuultaa *Barcarolen* venelaulusta. Sarjan päät-

tävä *Postludium* on sulavesipurojen kaltainen energinen perustle.

Nuoruus Op.28 (1909) sisältää pari Palmgrenin upeimpiin kuuluvaa osumaa. Kuusiosaisen sarjan avaa-va *Praeludium* on vakavapoljentoinen ja ylevä kappa-le kun taas K.A. Tavaststjernan runoon pohjautuva *Var-jojen saari* on suomalaisen impressionismin salape-räisimpiä näkyjä. Hämärässä yli keväisen veden lipu-va vene kuljettaa surut varjojen saarelle ja musiikki liukuu ilman tahtiviivoja aavistelevalta sävystä toiseen.

Kaksiosainen *Kevät Op.47* (1915) palaa Palmgre-nin mieliaiheeseen, ensimmäisessä osassa tunteikkaasti kaikuvin *Hämärän äänin*, joista hohtaa valoisien öi-den kuulaus. Toinen osa *Capriccietto* suomalaisen tapaan on humoristinen kansantanssi, joka juhlistaa hieman ilkkurisestikin kevään tuloa Pohjolaan.

Kolme pianokappaletta Op.54 (1918) jatkavat Palmgrenin osuviden miniatyyrien linjaa. *Sadepisaroi-sa* soi monotoninen alakulo, sama hypnoottinen tenho kuin hiljalleen pisarovassa sadevedessä. *Valse mignon-ne* jatkaa kaihoisia mollisävyyjä, nyt raffinoituun salonkivalssiin sonnustettuna. *Kuutamo* on jälleen pia-nistinen valotutkielma, joka tuntuu vanginneen jännit-täviin sointuihinsa kalpeat kuunsäteet.

Kolmikohtauksinen nokturno Op.72 (1922) kertoo otsikollaan, että teoksen kolme osaa liittyvät tiiviisti toisiinsa. *Tuikkivat tähdet* on tavoitettu helisevillä dis-kanttikuvioidella, joihin vasen käsi liittää levollisen sä-velmän. *Yön laulu* on yllättävän kiihkeä, rauhottomien epäilysten täyttämä romanttinen kohtaus. *Aamunsaras-tus* irtaantuu inhimillisistä murheista kokosäveliseksi valööritutkielmaksi, vaikka Palmgren muistaa pyöris-tää rohkeat sointunsa kodikkain sanankääntein.

Kaksi kontrastia ilman opusnumeroa (1913) kuvaa säveltäjän persoonan kahta vastakkaista puolta. Jää-hyväisiä jättävä *Les adieux* käynnistyy yksinkertaisen surullisena, kasvaa kuohuvaan päätökseen, mutta ve-täytyy lopulta takaisin kuoreensa. Toinen osa, *Arle-quin*, edustaa täysin toisenlaista ajatusmaailmaa: sen pyörähtelevät ja säntäilevät kuviot ovat yhtä yllättäviä kuin suvereenjakin.

Palmgren ei vanhemmitenkaan loitonnut kokonaan romanttisesta tyylistä, vaikka maustoi kappaaleitaan rohkeillakin tehokeinoilla. *Miksi? Op.75/7* (1922) on otsikkonsa mukaisesti arvoituksellinen ja oikukas: pienten taituroivien teemakatkelmien sinkoilu tuntuu lähes improvisoidulta, mutta yhtä luontevasti musiik-ki suostuu perinteiseen melodisuuteenkin. *Muratissa* (1927) Palmgren yhdistelee myös monia eri sävelmiä, jotka kietoutuvat toisiinsa kuin köynnöskasvi.

Viimeisinä vuosina Palmgrenia alkoi kiinnostaa klassinen tasapaino ja yksinkertaisuus. Varhainen *pia-nosonaatti* vuodelta 1900 oli edustanut vuolaasti vel-lovaa romanttista perinnettä, mutta vuonna 1935 val-mistuneen *F-duuri-sonatiinin Op.93* (1935) rakenne on soviteltu varmalla kädellä.

Kolmiosainen teos edustaa nostalgisesti virittynyttä, vanhoja hyviä aikoja lempeästi muistelevaa uus-klassismia. Pianistinen liike-energia ja hyväntuuliset teemat pitävät musiikin elossa — ja kyllä romanti-ko-Palmgrenkin nousee vienosta ja kypsästä myöhäis-teoksesta esiin.

© Antti Häyrynen

Selim PALMGREN

Musik för piano

Risto Lauriala, piano

Läsaren uppmärksamgörs på att namnen på de olika verken anges något olika på CD-konvolutet och i presentationstexten beroende på att olika källor anger olika namn.

Selim Palmgren (1878-1951) var den första finländska tonsättaren efter Sibelius som rönte internationell framgång. Palmgren blev i första hand berömd för sina fem pianokonsertser, av vilka den andra i ordningen, *Virta (Floden)*, framförs rätt ofta även i dag. Också de kortare pianistiska pianominiatyerna har förblivit en rik skattkammare för den finländska publiken.

Palmgren konserterade flitigt utomlands, men t.ex. de fem år han tillbringade som professor i komposition vid Eastman Rochesters musikskola under åren 1921-26 påverkade inte den hemtrevligt fosterländska andan i hans verk. Utgångspunkten för Palmgrens tonsättningar är en lyrisk gestaltungsformåga och i bakgrunden kan man lyssna sig till påverkan från såväl senromantikerna som impressionisterna och den nya franska skolan.

Sibelius var en självskriven förebild för Palmgren, men Palmgren sökte sig allra helst till pianomusiken och den finska folksången. Dessa genrer hade Sibelius inte hunnit kasta någon särdeles lång skugga över. Palmgrens skicklighet på piano härrör från den Liszt-ska skolan: bland Palmgrens pianolärare kan nämnas Conrad Ansoerge, elev till Liszt, samt Ferruccio Busoni.

Till grund för Palmgrens pianokompositioner ligger dels en romantisk pianovirtuositet, dels poetiska impulser. Den nordiska naturen var en osinlig källa till inspiration och ett flertal av Palmgrens korta pianostycken skildrar naturens växlingar, ett stilla snöfall eller regndroppar som faller.

I den tidiga *Sonette Op.4* (1900) träder ”Nordens Chopin” fram som skapare av en skimrande virtuos-text, även om tyngdpunkten ligger vid det poetiskt finstämda. Man kan också skönja påverkan från Chopin i *preludierna Op.17*, som Palmgren, i likhet med sin föregångare, har spjälkt upp i en serie på tjugofyra miniatyer.

Det böljande *Meri (Havet)* är ett av Palmgrens mest kända nummer, i den mer anspråkslösa Duo går två tonsättningar samman till en, som om de tu satt och kom ihåg gamla goda tider. I samlingsens sista preludium, *Sodassa (Kriget)*, målar Palmgren upp heroiska visioner från slagfältet. Preludierna blev färdiga år 1907, innan Första världskriget bröt ut ett krig som säkerligen bidrog till att förråa synen på soldathedern.

Kevät (Vår) Op.27 från år 1907 är ett verk i sju delar som hör till Palmgrens starkaste verk. Våren, förvandlingarna och hoppets tid, stod tonsättaren nära och han återvände till den årstiden i ett flertal av sina kompositioner.

En lyckoslig känsla av väntan och skickliga harmoniska vändningar fyller det tvekande *Preludiet. Hyljätyn laulu (Den övergivna sång)* berättar en sorglig historia med karga och enkla toner. *Sudenkorento (Trollsländan)* å sin sida vibrerar och svärmar - ett impressionistiskt porträtt av en skimrande insekt. Vårens magi komprimeras fint i *Toukokuun yö (Majnatt)*, som Palmgren kryddat med så gott som osynliga moderna effekter.

Den lekfulla *Tanssi-intermezzo* (*Dans-intermezzo*) för den sig tongångar från salongsmusiken till Vår-opuset. Likt en världsmän kunde Palmgren också smussa in tongångar från salongsmusikens område i sina mest allvarsamma kompositioner. Samma avslappnade melodik kan skönjas i *Barcarolens* båtsång. Serien avslutas med *Postludium*, ett stycke som tumlar framåt likt smältvattenflodens energiska virvlar.

Nuoruu (*Ungdom*) Op.28 från år 1909 innefattar två av Palmgrens mest fantastiska fullträffar. *Praeludium*, som inleder den sexdelade sviten, är ett mer allvarsamt och högtidligt stycke medan *Varjojen saari* (*Skuggornas ö*), som baserar sig på en dikt av K A Tavaststjerna, kan anses höra till den finska impressionismens mest hemlighetsfulla visioner. I vårdags-skymningen glider en båt över vattnet, lastad med sorger som den för till skuggornas ö, och musiken glider utan taktstreck från den ena tongången till den andra.

I den tudelade *Kevät* (*Vår*) Op.47 från år 1915 återvänder Palmgren till sitt favorittema. I den första satsen ekar den känslolyfdda *Hämärän äänin* (*Med dunkla röster*), som glimmar av ljusa nätters klarhet. Den andra satsen, *Capriccietto*, är i enlighet med finsk tradition en humoristisk folkdans som en aning spjuveraktigt bjuder till fest när våren anländer till Norden.

Tre pianostycken Op.54 (1918) fortsätter på samma slagfärdiga miniatyryrline som Palmgren redan tidigare gett sig i i kustyrda. I *Sadepisarar* (*Regndropparna*) ljuder samma monotona nedstämdhet, samma hypnotiska trollkraft som i ljudet från det stilla regnet mot rutan. *Valse mignonne* bjuder på långtansfyllda toner i moll, om än utstyrda i en raffinerad salongsvalsdräkt. *Kuutam* (*Månen*) är än en gång en pianistisk studie i ljus, som verkar ha fångat de bleka månstrålarna i sina spännande klanger.

Redan titeln *Nocturno i tre scener* Op.72 från år 1922 anger att de tre satserna intimt hör ihop med varandra. Med hjälp av ett klingande diskantmönster, som ackompanjeras av vänster hands mer lugna melodi, har

Palmgren försökt beskriva de blinkande stjärnorna. *Yön laulu* (*Nattens sång*) är förvånansvärt intensivt, en romantisk scen fylld av rastlösa misstankar. *Aamunsa-rastus* (*Gryning*) lösgör sig från de mänskliga bekymren och blir till en heltonsstudie av olika valörer, även om Palmgren kommer ihåg att avrunda sina vågade klanger med hemtrevliga ordvändningar.

Kaksi kontrastia (*Två kontraster*) utan opusnummer från år 1913, skildrar två motsatta sidor av tonsättarens personlighet. *Les adieux*, som tar farväl, börjar med enkla, sorgliga tongångar för att så småningom växa till böljande patos, men slutligen drar stycket sig tillbaka och gömmer sig i sitt skal igen. Den andra satsen, *Arlequin*, representerar en diametralt motsatt tankevärd: de dansanta och framåttrusande figurerna är både överraskande och suveräna.

Inte ens på gamla dagar kom Palmgren att helt och hållet fjärra sig från den romantiska stilen, även om han kryddade sina verk med djärva effekter. *Miksi?* (*Varför?*) Op.75/7 från år 1922 är såsom titeln anger gåtfull och nyckfull: korta, konstifika temasnuttar rör sig kors och tvärs genom stycket och verket förefaller nästan improviserat, men lika naturligt förefaller musiken rätta sig efter en traditionell sångbarhet. *I Murat* (1927) kombinerar Palmgren många olika melodier som likt klängväxter slingrar sig om varandra.

Under sina sista år började Palmgren intressera sig för klassisk balans och enkelhet. Den tidiga pianosonaten från år 1900 representerade en ymnigt böljande romantisk tradition, men strukturen i *Sonatin i F-dur* Op.93 som blev färdig 35 år senare (1935) är komponerad med säker hand.

Verket i tre satser representerar en nyklassicism som är nostalgiskt stämd, en nyklassicism som minns gamla goda tider med värme. Den pianistiska rörelseenergin och glädlynta teman håller musiken liv liv - och visst stiger romantikern Palmgren fram ur det spröda och mogna verket från senare år.

© Antti Häyrynen, övers. Marit Lindqvist-Hägerfelth

Selim PALMGREN

Piano Music

Risto Lauriala, Piano

Please observe that the names of the recorded works mentioned on the CD cover may be slightly different from the names used in the booklet text due to different sources.

Selim Palmgren (1878-1951) was the first Finnish composer after Sibelius to gain an international reputation. His fame rested on his five piano concertos, the second of which, 'The Stream', is frequently performed, even today. His piano miniatures have also remained favourites with Finnish audiences.

Palmgren performed abroad extensively, but not even his five-year tenure as Professor of Composition at the Eastman School of Music in Rochester from 1921 to 1926 eroded the homely national spirit of his music. This output is grounded in a lyrical descriptive idiom stemming from late Romanticism, Impressionism and the new French school.

Sibelius had a major influence on Palmgren, of course, but his preferred genres were piano music and solo songs to Finnish texts — both areas where Sibelius was not so overwhelmingly dominant. Palmgren's keyboard skills were a legacy of the school of Liszt; his teachers included Conrad Ansgore, one of Liszt's pupils, and Ferruccio Busoni.

Palmgren's piano works are based on the Romantic virtuoso concept on one hand, and poetic motivation on the other. The Nordic environment was an endless source of inspiration for the composer, and many of his miniatures reflect the changing seasons, snow or rain.

The early *Sonette* Op.4 (1900) reveals the young 'Nordic Chopin' as a writer of glittering virtuoso texture, although poetic sensitivity is the main feature.

The influence of Chopin is also apparent in the Preludes Op.17, organized like Chopin's into a series of 24 miniatures progressing systematically through all the keys.

The tumultuous *Meri* (*The Sea*) is one of Palmgren's best-known pieces. In the more modest *Duo*, two melodies meet as if to reminisce. In the final prelude of the collection, *Sota* (*War*), Palmgren paints a picture of heroism on the battlefield. We should note that the Preludes were completed in 1907, before the First World War, which must have tarnished the contemporary conception of military honour.

The seven-part *Kevät* Op.27 (*Spring*) 1907 is one of the most powerful creations in Palmgren's output. Spring, the time of change and hope, was an important time for him, and he returned to the theme in a number of works.

The hesitant *Preludi* is filled with a sense of happy anticipation and dexterous harmonic turns. *Hyljätyn laulu* (*Song of the forsaken*) tells a sad story in austere and simple tones. *Sudenkorento* (*Dragonfly*) is a sparkling Impressionist portrait full of sizzling movement. The magic of spring is admirably captured in *Toukokuuin yö* (*May night*), into which Palmgren slyly imports quite modern features.

The playful *Tanssi-Intermezzo* (*Dance intermezzo*) is in a salon style, in which Palmgren, being a cosmopolitan, was also well at home. The same relaxed tone is apparent in *Barcarole*. The suite concludes with

Postludium, an energetic torrent like meltwater in spring.

Nuoruus Op.28 (Youth) 1909 contains some of Palmgren's most magnificent pieces. The six-movement suite opens with *Praeludium*, a sombre and noble piece, whereas *Varjojen saari (Island of shadows)*, inspired by a poem by K.A. Tavaststjerna, is one of the most mysterious visions in the whole of Finnish Impressionism. A boat gliding over the water in the spring dusk transports sorrows to the island of shadows, and the music flows softly, without barlines, from one nuance to the next.

The two-movement *Kevät Op.47 (Spring)* 1915 returns to Palmgren's favourite theme. The first movement is the sentimental *Hämärän ääniä (Sounds of twilight)*, aglow with the lucidity of Northern summer nights. The second movement, *Capriccietto suomalaisen tapan (Capriccietto in Finnish style)*, is a humorous folk dance celebrating the arrival of spring in the North in a slightly mischievous way.

Kolme pianokappaletta Op.54 (Three piano pieces) 1918 continues the series of excellent miniatures. *Sadepisarat (Raindrops)* is a monotonous melancholic mood piece full of the hypnotic enchantment of falling rain. *Valse mignonne*, an elegant salon waltz, is also in a minor key. *Kuutamo (Moonlight)* is a study of light that seems to capture the very shimmer of the pale moon.

Kolmikohtauksinen nokturno Op.72 (Nocturne in three scenes) 1922 consists of three closely linked sections, as the title states. *Tuikkivat tähdet (Sparkling stars)* relies on glimmering descant figures for its effect, underpinned by a tranquil melody in the left hand. *Yön laulu (Song of the night)* is a surprisingly passionate romantic scene full of uneasy doubt. *Aamunsaras-tus (Dawn)* transcends human worries and turns into a whole-tone study of shades of light, although Palmgren always rounds out his harmonies with familiar chords.

Kaksi kontrastia, with no opus number (*Two contrasts*) 1913, depicts the two sides of the composer's personality. *Les adieux*, bidding farewell, begins sorrowfully and simply, escalating to stormy pathos but then retreating back into its shell. The second movement, *Arlequin*, is from a wholly different world: its whirling and scampering figures are as surprising as they are skilfully executed.

Palmgren never completely abandoned the Romantic style even at an advanced age, though he would spice up his music with bold effects. *Miksi? Op.75/7 (Why?)* 1922 is enigmatic and quirky: the fragmented thematic spurts seem almost improvised, but the music is also traditionally melodic. In *Muratti (Ivy)* 1927, Palmgren also combines several melodies, intertwining them like creepers.

In his final years, Palmgren became interested in classical balance and simplicity. Whereas his early *Piano Sonata* (1900) was firmly rooted in the florid Romantic tradition, the *Sonatina in F major Op.93* (1935) has a well-planned close-knit structure.

This three-movement work represents a brand of Neo-Classicism that is nostalgic, looking tenderly back to the good old days. The dynamic keyboard writing and good-humoured themes keep the music going; and Palmgren the Romantic is after all not so far away, even in this restrained mature late work.

© Antti Häyrynen, translation Jaakko Mäntyjärvi, Diana Tullberg

Pianotaiteilija **Risto Lauriala** aloitti piano-opintonsa Oulussa, mistä hän siirtyi Sibelius-Akatemiaan professori Timo Mikkilän oppilaaksi. Pianodiplominsa hän suoritti v.1972. Ulkomaisia opintoja hän harjoitti Lontoossa, missä hän oli Ilona Kabosin ja Maria Curcion yksityisoppilaana, sekä Wienin musiikkikorkeakoulussa professori Dieter Weberin luokalla. Lauriala voitti I-palkinnon Maj Lind -pianokilpailussa, samoin kuin Wienin musiikkikorkeakoulun Stepanow -kilpailussa.

Lauriala on esiintynyt sekä orkesterien solistina, kamarimuusikkona että omin konsertein kotimaansa lisäksi lukuisissa Euroopan maissa, Japanissa ja Yhdysvalloissa. Hänen pianorepertuaarinsa keskeisintä osaa edustavat J.S. Bach, Beethoven, Schubert ja Brahms. Konsertoinnin ohella Lauriala toimii lehtorina Sibelius-Akatemiassa.

Kiitellyllä Naxos-debyyttiveyllään Lauriala soittaa Sibeliuksen pianoteoksia (Naxos 8.553661 F). Tämän lisäksi Risto Lauriala on levyttänyt J.S. Bachin Transkriptioita pianolle (Naxos 8.553761 F) sekä Suomalaisia pianosuosikkejä (Naxos 8.551047 F).

Pianisten **Risto Lauriala** inledde sina pianostudier i Uleåborg. Senare blev han elev hos professor Timo Mikkilä vid Sibelius-Akademien. Sitt pianodiplom erhöill han år 1972. Han har också studerat för Ilona Kabos och Maria Curcio i London och för professor Dieter Weber i Wien. Lauriala har vunnit första priset i Maj Lind -pianotävlingen och i Stepanov-tävlingen vid Wiens musikhögskola.

Lauriala har framträtt som orkestersolist, kammarmusiker och som konserterande solopianist både i Finland och i ett flertal europeiska länder, i Japan och i USA. Tyngdpunkten i hans repertoar utgörs av verk av J.S. Bach, Beethoven, Schubert och Brahms. Denna skiva är hans tredje för Naxos - den första innehöll ett urval av Sibelius' pianomusik (Naxos 8.553661 F) och den andra (Finska pianofavoriter) ett tvärsnitt av de mest populära finska tonsättningarna för piano . (Naxos 8.551047F).

Pianist **Risto Lauriala** began his piano studies in Oulu, going on to study with professor Timo Mikkilä at the Sibelius Academy. He passed his diploma examination in 1972. Subsequently he studied privately with Ilona Kabos and Maria Curcio in London and in professor Dieter Weber's class at the Vienna Music Academy. Lauriala has won First Prize in the Maj Lind competition as well as in the Stepanow competition of the Vienna Music Academy.

Lauriala performs as a soloist with orchestras, a chamber musician and a recitalist; he has appeared in his native Finland, several other European countries, Japan and the USA. His core repertoire consists of works by J.S.Bach, Beethoven, Schubert and Brahms. Lauriala has recorded Sibelius' piano works (Naxos 8.553661F) and a collection of Finnish Piano Favorites for Naxos (Naxos 8.551047 E).

8.553760 FIN

STEREO

Selim PALMGREN

Pianoteoksia • Musik för piano • Piano Music
Risto Lauriala, Piano

DDD

Playing
time
73:52

1	Sonette / Sonett / Sonnet, Op.4/3	1:41	Kolme pianokappaletta / Tre pianostycken/ Three Piano Pieces, Op.54	12:14
	Kolme preludia kokoelmasta Preludif / Tre preludier ur samlingen Preludier / Three preludes from the Preludes, Op.17		(Tilläggnad Louis Glass)	
2	Meri / Havet / The Sea	2:02	16 Vesipisaroiita / Regndroppar / Raindrops	4:11
3	Duo	2:22	17 Valse mignonne	4:44
4	Sokhta / Kriget / The War	1:58	18 Kuutamoa / Månsten / Moonlight	3:16
	Kevät / Vår / Spring, Op.27		Kolmikotauksinen nokturno/ Nocturne i tre scener/ Nocturne in Three Scenes, Op.72	9:24
5	Preludi / Preludium / Prelude	1:54	19 Tähdet tuikkivat / Stjärnorna tindrar/ The Stars are Twinkling	2:54
6	Hyljään laulu / Den övergivnas sång / Song of The Deserted	1:30	20 Yön laulu / Nattens sång / Night Song	2:58
7	Sudenkorento / Trollsländan / Dragonfly	0:58	21 Sarastus / Gryning / Dawn	3:30
8	Kevätyö / Majnatt / May Night	3:03	Deux Contrastes pour piano (1913)	4:04
9	Tanssi-intermezzo / Dansintermezzo / Dance-intermezzo	1:39	22 Les adieux	2:56
10	Barcarolle	3:08	23 Arlequin	1:06
11	Postludium	1:05	24 Miksi?/Varför?/Why? Op. 75/7	3:09
	Nuoruus / Ungdom / Youth, Op.28	7:07	25 Muratti/Murgrönan/Ivy (1927)	2:57
12	Praeludium	1:53	Sonattiini F-duuri/Sonatine i F-dur/ Sonatina in F major, Op.93	6:17
13	Varjojen saari/Skuggornas ö/ Isle of Shadows	5:12	26 Allegro vivace	2:15
	Kevät / Vår / Spring, Op.47	5:58	27 Andantino	1:39
14	Ilta-ääniä / Aftonröster / Dusk	3:43	28 Allegro vivace	2:21
15	Capriccietto suomalaisen tyyliin / Capriccietto i finsk stil / Cppriccietto in Finnish style	2:14		

Steinway D, by Steinway & Sons, London

Äänitys / Inspelning / Recording: Oulun Musiikkikeskus, Tulindbergin sali, Uleåborgs Musikcentrum, Tulinbergs salen, Oulu Music Center, Tulinberg Hall 9.-10.3.1999

Tuottaja / Producent / Producer: Kimmo Pihlajamaa

Äänittäjä / Inspelningstekniker / Recording engineer: Tapio Lappalainen

Kannen maalaus / Pärmmålning / Cover painting: Weikko Kuuzela, "Puutarhassa", (1999)

See booklet for music notes in English/Svenskt texthäfte / Suomenkielinen tekstivihko

www.hnh.com

ALL RIGHTS RESERVED. UNAUTHORISED PUBLIC PERFORMANCE,
BROADCASTING AND COPYING PROHIBITED.

© 2000 HNH International Ltd.
© 2000 HNH International Ltd.

Jakeilu Suomessa: G-NAXOS, Kammerintie 10, 2. krs., 02770 ESPOO
Puh. (09) 615 3615 Fax (09) 615 36 299